

lægning, indsats, ekspertise og et forbedret beskyttelsesniveau. Fleksibiliteten begrænses, bureaukratiet vokser, og hvad der før var en opgave for amtet, bliver nu et anliggende for flere statslige styrelser, sektorinstitutioner, i nogle enkelte tilfælde regionerne og omkring 100 kommuner. Det kan ikke medføre forenkling, tværtimod.

Det er også overordentlig uhensigtsmæssigt, at kortlægning af grundvandsressourcen og dens kvalitet fremover varetages af staten via miljømålets vandplaner, mens indsatsplanerne mod forurening af grundvandet, vandforsyningsplaner samt alle indvindingstilladelser fremover ligger i kommunerne. Indsatsplaner skal jo netop baseres på kendskab til trusler mod grundvandet, til arealanvendelsen og til grundvandets sårbarhed, og vandforsyningsplaner baseres på en afvejning af vandressourcernes udnyttelse til almen forsyning, natur, erhverv og mere.

Kl. 10.35

Med 100 grundvandsmyndigheder i fremtiden mod de 13, der er i dag, bliver ekspertisen og bemandingen hos den enkelte kommune nødvendigvis udtyndet, og det forøger næppe kvaliteten i grundvandsarbejdet. Grundvandsbeskyttelsen og grundvandsbenyttelsen bør samlet placeres ét sted, og det er regionalt.

Kommunerne står for hovedparten af den samlede vandindvinding, 63 pct., gennem de kommunale vandværker. Ifølge det her lovforslag skal de både give sig selv tilladelse til at indvinde grundvand, og samtidig skal de kontrollere, at de overholder vilkårene i tilladelsen. Det er jo helt utroligt. Det svarer til, at en industrivirksomhed selv laver sin egen miljøgodkendelse af virksomheden og derefter kontrollerer, at den overholder godkendelsen. Tilladelse, kontrol og håndhævelse bliver dermed det samme. Det er altså ikke i overensstemmelse med armslængdeprincippet, og det er altså ikke altid sådan, at nærhedsprincippet er bedre end armslængdeprincippet.

For at blive ved armslængdeprincippet skal kommunerne selv fremover påse, at de indsatsplaner og vandforsyningsplaner, der så skal laves, er i overensstemmelse med de overordnede statslige vandplaner.

Hvorfor er det vigtigt, at det er en regional eller statslig myndighed, der giver tilladelsen til at indvinde vand og ændringer af vandværkernes indvindings- og behandlingsmetoder? Det kan der være flere grunde til. Generelt har amterne

eksempelvis fastholdt det politiske princip om, at grundvand skal kunne hives direkte op af jorden og bruges til drikkevand uden forudgående rensning. Amterne har derfor givet afslag på en lang række ansøgninger fra både kommunale og private vandværker om at måtte rense vandet for bl.a. pesticider og opløsningsmidler.

Efter den her reform skal kommunerne give sig selv tilladelse til rensning af vandet, og det vil nogle af dem jo sandsynligvis gøre, for som vandværker stod de nemlig over for nogle store kvalitetsproblemer med pesticider og opløsningsmidler. Men hvis vandet renses, er vi også bange for, at incitamentet til at rydde op efter gamle forureninger og forebygge nye forsvinder.

Når kommunerne skal give sig selv tilladelse til at indvinde vand, vil de selvfølgelig tildele sig selv den mængde vand, de har brug for. Men i oplandet til de større byer er vandressourcen knap. Hvis der indvindes for meget vand i et område, fordi vandværker overudnytter ressourcerne fra hver deres side af kommunegrænsen, kan kvaliteten af grundvandet ødelægges for de kommende generationer.

Det andet problem ved kraftig vandindvinding er, at bevaringsværdige søer, moser, åer og vandløb vil tørre ud.

Med andre ord skal der i Socialdemokratiets perspektiv være en regional eller en statslig myndighed, som sikrer, at vandindvinding over kommunegrænserne er bæredygtig.

Det er endvidere også meget selvmodsigende og inkonsistent, at regeringen mener, at kravet om betydelig faglig ekspertise og ensartet praksis berettiger en regional forvaltning af jordforurenings- og råstofområdet, men ikke af natur eller vand endsige den overordnede regionale planlægning. Ved at adskille jordforureningsproblematikken fra grundvandsbeskyttelsen, som man gør med det her – også noget, der kommer senere i dag – skærer man en afgørende faglig sammenhæng over og vanskeliggør løsningerne ud fra en helhed. Hvis der skal være konsekvens i regeringens argumentation, så skal den regionale forvaltning udbredes til natur, vand, planlægning, havmiljø og miljøbeskyttelse. Eksempelvis ved oprydning af jordforurening vil det jo være betydelig nemmere, hvis det ligger det samme sted som grundvandskortlægningen af indsatsplaner m.m.

Med de her lovforslag, der ligger foran os, havde der været alle muligheder for at sikre et sammenhængende planlægningsgrundlag mel-